

ילדה קטנה

השאר, ובשביל מה צריך את המישחק של חג, כשלגבי הוא לא קיים, בעיקר משום שהייתי צריכה להתחלק ולהחליט למי אני הולכת. הבנתי את אמא, כשקינאה לאבא כשהיה יוצא עם בחורות. אבא חשב שזה טבעי שיש לו בחורות מהצד, הוא חשב שלגבר זה דבר טבעי. הוא הציג לפני כל העולם הצגה שהוא רוצה להתגרש, אבל אני ידעתי את האמת, אבא מעולם לא רצה להתגרש, זה היה מישחק. הוא האמין תמיד שאם הוא יחזור הביתה, הכל יסתדר. הכרתי את כל החברות שלו, עד היום, ואני יודעת שאמא היתה האשה היחידה שאותה אהב. כיום הוא גר בפנטהאון בשרדות רוד המלך, עם סוכנת-בית, ותמיד לבר. עם חלוף השנים למדתי להבין אותו ולאהוב אותו כמו שהוא. כדי להבין אותו צריך להכיר את הרקע שממנו בא. מישפחתו היתה מאוד רתית, דלת אמצעים, הם גרו ברחוב בריכוכבא, כילדותו למד בחדר נגידל פאות והיה מתפלל כל יום. אביו היה ספר, אחותו מורה. אבא נשאר אדם רתי עד היום, כשנפטר אביו הלך לבית-כנסת כל יום. אבא היה מאוד אמביציוני, היחירי שהצליח במישפחה. אמי לעומת זאת באה מבית חילוני, אתאיסטי, אביה היה גם הוא עורך-דין.

אמא נלחמה

כ שאבא עזב את הבית, אמא היתה כמצב קשה, כעורכת-דין היא לא היתה מוכרת עדיין, כשבנית שלושה ילדים שהיא צריכה לפרנס. אחי הצעיר, למעשה אינו יודע מה זה אבא. אני מעריצה אותה על מה שעשתה. היתה לה כריזה — להתאבד או להילחם. והיא לחמה. היא עברה יום ולילה עד שהגיעה להיות מה שהיא היום — עורכת-דין מצליחה מאוד בזכות עצמה. במשך שנים לא הביאה אף חבר הביתה, אם כי אף פעם לא היה

ופה גדול

בא מעולם לא רצה להתגרש. אמא היתה האשה היחידה שאהב' ואומרת גלית לידסקי, שבקעה מאלמוניותה בעיקבות פתיחת מועדון חדש בדרום תל-אביב. הפירסום אינו זר לגלית, שכן הוריה, עורכי-הדין המפורסמים נירה וצבי לידסקי, הם דמויות ידועות ומוכרות בעולם המישפט ובחיי החברה התל-אביב. גלית - 165 ס"מ של עידון וחו, מפגינה בגרות ותבונה המפתיעים בהתחשב בגילה הצעיר (קצת יותר מ-20). היא מציגה את חייה בגלוי, מבלי לנסות לייפות או להסתיר:

אני יפה גלית מלאת ביט-חון עצמי. עוד מילדותה, היא יודעת שהיא יפה.

שאני רוצה, רק לא בפומבי, והמדובר בכל תחום של החיים. כך שלא בגלל הבושה חשוכה לי הפרטיות שלי. כשמלאו לי 12, אמא אמרה לי שאם אני רוצה לקיים יחסי-מיין שאבוא אליה והיא תיראג לכך שיהיו לי גולות. בגיל 14 היה לי חבר בשם גלי. באנו אליה כדי לטפר לה שאנו רוצים לקיים יחסי-מיין, אמא אמרה שאם החלטנו, שיהיה במזל, אם כי היא סבורה שזה מוקדם מדי. היינו יחד שלוש שנים.

אבא תמיד לבד

בנעורי לא הלכתי לשמוע מישפטים, כי המישפט כולו כמעט נעדר אצלנו בבית. לביתנו באו כל העבריינים, הרוצחים, האנסים, הזונות וכלה בגרולים ביותר בעולם הפשע. הסיבה לכואם היתה פשוטה, מכיוון שאמא הייתה עסוקה בבית המישפט בשעות לפני הצהריים ורצתה להיות עם הילדים אחר-הצהריים, היו הלקוחות צריכים לבוא לביתנו. כילדה חלמתי להיות בלש פרטי, וללכת עם אקדחים על המותניים, להכיר את המאפיה והקגיב, הדימיון עבד אצלי ללא הרף.

כשהייתי בת 11 אבא עזב את הבית. אחי היה או בן שנה. ניסיתי לעזור והפכתי לגבר בבית, לטוב ולרע. סבא וסבתא, הוריה של אמא, באו כל יום וניסו אף הם לעזור. באותה תקופה שנאתי את אבא על שעזב את אמא. מאז הילדות אני שונאת הגים. ידעתי שאין לי מישפחה כמו לכל

שמצאתי כרחוב, כך שהיו לי המון כלבים. הבית שלנו היה בית פתוח וחופשי. החברים שלי היו חברים של אבא ואמא. בעיקר אמא, שהיתה כומר הווידויים של החברים, כי אבא היה עסוק. בכיתה הייתי מלכה. יפה, עם ביטחון עצמי רב ופה גדול. תמיד חיינכו אותי בבית שאני יכולה לעשות את מה

על כך תמיד. בגיל 6 לקח אותי אבי לראשונה לביקור בבית-המישפט, הלכתי לשם מחופשת, כי זה היה כפורים, ישבתי כאולם וצפיתי במישפט, אבא התחיל לדבר בדרמאטיות שהצחיקה אותי, אבל הבנתי שאבא מוכר את עצמו — והוא שחקן אדיר. אספתי הביתה כל כלב עזוב

נולדתי כשנה אחרי שהאח שהקדים אותי, נפטר כיום שבו נערכה לו ברית-המילה. אין פלא שהשימחה ללידתו היתה מרובה. כמעט שנתיים עברו עד שנולדה אחותי אסנת, ואת אחי יונתן קיבלתי כמתנת יום-ההולדת העשירי שלי. גדלתי ברמת-חן, הייתי ילדה שובבה, סימנים כחולים על גופי העידו

החבר אורי רוס, שאותו הכירה גלית כשבא לארצות-הברית במיסגרת טיול. הוא גם שותפה במועדון החדש שפתחה בדרום תל-אביב.

הבעל טקס הנישואין נערך בארצות-הברית. שם נישאו בני-הזוג גלית לידסקי ועדי ברנשטיין, שהוא ישראלי שעבד במשרד-הביטחון.